

**HÍVOM A CSALÁDOKAT
a BIBLIA ÉVÉBEN
2008 júliusában**

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

Július: Amint a megfogant élet, úgy az elaggott élet is teherként jelenik meg sokak tudatában. Keresztény gondolkodásunkban méltósága van az embernek, amely a létéből, Isten képmasságából fakad, függetlenül életkorától, egészségi állapotától. Egyházunk a három nemzedék együttműködésére hívja a családot. Nem megengedhető, hogy az idősödő ember kirekesztődjék a családból. A Biblia tanúsága szerint az Úr sokszor idős emberek által tett a jövőért.

Ebben a hónapban beszéljünk a következő bibliai helyekről: **Préd 4,8-12;** és **Rút 1,7-18.**

Nemrégiben egy „felvilágosult” fiatal azt fejtegette nekem, hogy ő nem igényli mások szeretetét, szereti ő annyira magát, hogy az neki éppen elég. Pedig akit nem szeretnek, és aki másokat sem szeret, az magára marad, jóban-rosszban egyedül lesz. A családban, emberek között élve is lehet az ember magányos, ha a családtagok együttműködését csak az érdekek vezérik. Gyakori, hogy érett emberek elmondják, milyen sokat kaptak nagyszüleiktől, milyen jelentősen járultak ők hozzá egyéniségük kialakulásához. Az unokák örömeiben, gondjában-bajában való részvétel pedig minden nagyszülő számára öröm és gazdagodás. Szomorú az olyan gyerek sorsa, aki nem ismerheti meg a családi közösség melegét, az összetartozás erejét. Individualista emberré válik, és majd – minta hiányában – a saját családjában is, ha lesz ilyen, a magány lesz uralkodó. Nehezen fogja megérteni Ady Endrét: „Szeretném, hogyha szeretnének / S lennék valakié, / Lennék valakié.”

A generációk közötti szolidaritás nélkül a társadalom atomizálódik. Sokan gondolják úgy, hogy az „öregre” már nincs szükségük sem anyagilag, sem szellemi értelemben, hiszen örökké hangoztatott emlékeik érdektelenek, a gyerekekkel pedig elavult elvek szerint foglalkoznak. Hányszor hallunk olyan szülőkről, akik rájöttek, hogy nem egymásnak valók, ezért gyermekeik testi-lelki érdekeit figyelmen kívül hagyva, velük szolidaritást nem vállalva elválnak. Az is megbontja a generációk összefogását, ha a szülők addig várnak a válással, amíg gyermekeiknek „már nincs szükségük” rájuk. A megözvegyült, esetleg gyermektelen meny is családtag marad, nem a jog, hanem a szív szabályai alapján.

Rút könyvében, ebben az ószövetségi elbeszélésben egy család történetéről olvashatunk. A megözvegyült meny nem akarja elhagyni ugyancsak megözvegyült anyósát. Nem lenne kötelessége, elmehetne és találhatna magának új férjet, mégis anyósával marad, vállalja annak nehéz sorsát. A szeretet vezérli, nem a korábban elképzelt, magának szánt jövőt hajszolja. Elfogadja a helyzetet, Isten rendelését, és szorgalmasan dolgozik kettejük megélhetéséért. A polgári családjogi szabályok ma sem írják elő a megözvegyült menynek semmiféle kötelezettséget anyósával szemben, az anyós sem tartozik semmivel megözvegyült menyének.

Idézzétek fel, milyen, ajándékokat kaptatok a generációk együttéléséből! Mennyiben felelősek a családtagok egymásért? A válás és újraházasodás esetén adódó fonák rokoni helyzetekben mi segít fenntartani a szolidáris rokoni kapcsolatokat? Idézzétek fel eseteket a családból, rokoni, ismerősi körből, amikor sikerült a generációk közötti szolidaritást „válsághelyzetek” ellenére fenntartani!

Tacitus azt írja Hannibálról, kiváló parancsnok volt, mert ifjú korában megtanult engedelmessé válni. Fiatalon tisztelte és elfogadta feljebbvalóit, és később, mikor ő volt a feljebbvaló, mert tudta, milyen alattvalónak lenni, megadta a tiszteletet azoknak, akiknek

parancsolt. Minden ember Isten képmása, ez pedig olyan páratlan méltóságot ad, amely feltétlen tiszteletet érdemel. Nincs olyan ember-csoport, olyan emberi helyzet, olyan emberi életkörülmény, amely méltatlan lenne erre a tiszteletre. Mennyi ígéret rejlik egy éppen csak megfogant életben, és milyen felemelő feladat ezeket az ígéreteket segíteni valóra válni! Mennyi küzdelem áll egy aggastyán mögött, és milyen nagyszerű támogatni őt a végső boldogság felé vezető útján! A generációk láncolatában törést okoz, ha hiányzik a tisztelet akár lefelé, akár felfelé. Ezért fontos, hogy a gyermekek lássák, szüleik tisztelik, szeretik a nagyszülőket, gyengeségükben is önzetlenül támogatják őket, de épp ilyen fontos az is, hogy a gyermekeknek megadják a nekik is kijáró tiszteletet.

Hogyan használhatjuk fel gyermekkori, beosztotti tapasztalatainkat korunk gyors változásai ellenére szülővé, főnökké válva? Mi óvhat meg attól, hogy a gyermekeink iránti tisztelet majomszeretetté váljon? Mi segít tisztelni Isten képmását az elesettben, a fogyatékosban, a betegben?

A Prédikátor egyszerű és világos szavakkal ecseteli, milyen érték a társadalomban az összefogás: „jaj a magányosnak, mert ha elesik, nincs, aki felemelje!” Pilinszky János írja: “Félelmetes állapot a magány. Jézus legelkeseredettebb szavait is ez váltja ki, az elhagyatottság. »Uram, Uram, miért hagytál el engem!« - ezzel a kiáltással élte át talán a legmélyebben az emberi természet fájdalmát és veszélyeit. Nem ismerte ugyan az unalom, a szomorúság elősivatagait, de átélte a magány legriasztóbb fájdalmát, s ő, aki minden szenvedést magára vett, ezt az egyet elviselhetetlennek találta. S valóban: a valódi magányban senki nem maradhat meg tartósan büntetlenül és büntelenül.” A csak önmagáért való élet értelmetlen, ha nincs, akinek szeretetet adhatnánk, akitől szeretetet kaphatnánk, üressé, céltalanná válnak napjaink. Ennek fordítottja is igaz, szeretet nélkül a közösségben sem élhetünk kiegyensúlyozottan. „Ha nem érzel magadban szeretetet embertársaid iránt, akkor ülj csendesen, foglalkozzál a magad dolgával, amivel akarsz, csak az emberekkel ne.” (Lev Tolsztoj)

Miben különbözik a magány az önállóságtól? Idézzetek fel családi, baráti, ismerősi körből eseteket, amelyekben az önzetlen másokra figyelés tartós örömet adott! Hogyan segíthet közösségetek az egyedül maradt ember magányának feloldásában?

„TISZTELJÉTEK ÉS SZERESSÉTEK AZ ISTEN-KÉPMÁS EMBERT, LEGYEN BÁRMILYEN ÉLETHELYZETBEN, CSALÁDBAN, VAGY EGYEDÜL”

HÍVOM A CSALÁDOKAT, az Új Ember Kiadó, a Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat és a MAKACS közös szentírásolvasó pontszerző játékára. Az júliusi kérdés:

Ki volt az az asszony, aki Izrael népének bírója volt?

A kérdésre adott válasz 20 pontot ér, ha tartalmazza a helyes neveket és a pontos szentírási helyeket. Részleges válasz, pl. két névből csak az egyik – felezi a pontszámot, a szentírási helyek hiánya öt pont levonását vonja maga után. A válaszokat a Bibliatársulat értékeli, és az esztendő végén a legmagasabb pontszámot elérő válaszadó egy Veretes Bibliát (nagy méretű, díszes, aranyozott verettel), a második helyezett egy Családi Bibliát (nagy méretű, díszes), a harmadik helyezett pedig egy Konkordanciát kap. A válaszokat "Szentírás Éve" jelisével az Új Ember kiadó címére küldjék: 1053-Budapest, Kossuth Lajos utca 1. vagy e-mailben a biblia@ujember.hu címre. Beadási határidő: július 17.

Bíró László
a MKPK családreferens Püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke